

תת"ע 7399/03/20 - מדינת ישראל נגד עדי בנא

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תתע"א 7399-03-20 מדינת ישראל נ' עדי בנא
תיק חיצוני: 14212414156

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עדי בנא

החלטה

בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

רקע כללי

הנאשם מואשם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה (בלתי מורשה) ואי ציות להוראת שוטר במדים. כתב האישום (כמו רוב כתבי האישום בתיקי תעבורה), אינו מתאר את נסיבות ביצוע העבירה ואלה מפורטות (ככל הנראה), בהזמנה לדין שנרשמה לחובתו של הנאשם ובדו"חות נוספים שנרשמו במהלך האירוע, אם נרשמו; ויוצגו לבית המשפט במהלך ניהול ההוכחות (אם וכאשר).

הבקשה

הנאשם מבקש לבטל את כתב האישום, מחמת הגנה מן הצדק, מאחר ולא נחקר ולא ניתנה לו זכות טיעון אחרת עובר להגשת כתב האישום. לטענתו הדו"ח לא נמסר לנאשם במקום והשוטר האוכף ציין כי הנאשם ברח. לאחר מכן, הוגש כתב האישום מבלי שהנאשם נחקר או ניתנה לו אפשרות לטעון באשר לאירוע ונודע לו לראשונה על כך רק לאחר חודשיים עת נקבע דיון בעניינו.

לטענת הנאשם, לא הוא נהג ברכב ונוכח העובדה שנודע לו על האירוע באיחור הדבר יקשה עליו לשחזר את צעדיו ולטעון להגנתו. עוד טוען הנאשם כי אי חקירתו פוגעת בזכותו להליך הוגן, במיוחד נוכח העובדה שהנהג הנטען ברח מהמקום.

לתמיכה בטענותיו מפנה הנאשם לת"ד 1957-11-18 מ"י נ' פטרוב, לתו"ב 44015-04-12 ועדה מקומית נ' נאסר ולת"פ (עניינים מקומיים ירושלים) 5564/14 מ"י נ' סולימאן.

עמוד 1

עוד טען הנאשם כי נוכח הנחיית מדור תעבורה 21/18 קיימת חובה לחקור את הנאשם שעה שמדובר בעבירה שנייה של נהיגה ללא רישיון.

תגובת המאשימה

המאשימה טוענת כי העבירות בהן מואשם הנאשם הינן עבירות תעבורה, לגביהן חל הסדר שונה הנובע מסעיפים 239 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ותקנה 38 (א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "**התקנות**"). לפי הסדר זה ניתן למסור ההזמנה למשפט בשטח, והזמנה זו כמוה ככתב אישום. עוד טוענת המאשימה כי המדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה, ללא דרישה ליסוד נפשי, כאשר השיח עם הנהג, קרי "תגובת הנהג" אין מטרתו איסוף ראיות.

עוד טוענת המאשימה, תוך שמפנה לספרו של המלומד י' קדמי- "**על סדר הדין בפלילים**", כי אין אסמכתא לכך שקיומה של חקירה הינה תנאי בל יעבור להגשת כתב האישום ומפנה אף לדנ"פ 9263/99 מ"י נ' בקשי, פ"ד נ"ד 556(3).

בנוסף האשימה טוענת כי אין באי החקירה כדי נזק ראייתי להגנת הנאשם ולמעשה אף יתרון עבורו שכן כל גרסה שיעלה במהלך החקירה אינה מהווה גרסה כבושה ומפנה לע"פ (ת"א) 70597/04 הנדלמן נ' מ"י, לתת"ע (נוער נצרת) 45267-03-15 מ"י נ' פלוני ולתת"ע (נוער ראשל"צ) 33902-06-13 מ"י נ' פלוני.

עוד מוסיפה וטוענת המאשימה כי נוכח מהותן של עבירות התעבורה והצורך באכיפה מהירה, קצרה ועניינית, נוצרו הוראות סדר הדין הספציפיות, על פיהן נוהגים שוטרים באופן תדיר ורגיל.

בתגובה לטענות המאשימה שב וחזר הנאשם על טענותיו ובמהלך הדיון שהתקיים בפניי, חזר כל צד על טענותיו בכתב.

דין והכרעה

בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, הינה טעה מקדמית הקבועה (כיום), בסעיף 149(10) לחסד"פ. סעיף 150 לחסד"פ קובע כי לאחר שנטענה טענה מקדמית; "בית המשפט יחליט בטענה לאלתר, זולת אם ראה להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט".

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי טרם בשלה העת להכריע בבקשת הנאשם.

אכן להיעדר חקירה של נאשם עשויה להיות השלכה מהותית על זכויותיו, עד כדי ביטולו של כתב האישום (ר' לאחרונה דנ"צ 7491/19 יצחק נאור נ' ראפת אמארה חמדאן [12.11.20]). יחד עם זאת בשלב בו אנו נמצאים, שלב ההקראה, בית המשפט אינו חשוף לראיות הצדדים ובמקרה זה (כפי שצינתי לעיל), אף אינו חשוף לנסיבות ביצוע העבירה. במצב דברים זה יקשה עליי להעריך מידת הנזק הראייתי שנגרמה לנאשם עקב העובדה שלא נחקר ולא ניתנה

לו זכות טיעון. ברור הוא כי עם התקדמות ההליך, שמיעת עדויות התביעה ולאחר מכן עדות הנאשם, יהיה ניתן להעריך במידה ברורה יותר את מידת הנזק הראייתי, אם בכלל.

לאמור יש להוסיף כי לכאורה (כך על פי הוראת החיקוק ודברי בא כוח הנאשם), מי שנהג ברכב בעת האירוע ברח מהמקום. לעובדה זו יש השלכה מהותית גם על עצם הטענה, שהרי בבריחתו מן המקום סיכל לכאורה הנהג את היכולת לתת לו להגיב במקום על הדו"ח וניתן לטעון כי בכך ויתר על זכותו להגיב לדו"ח. ברור כי אם יוצגו מספיק ראיות לכך שהנאשם הוא שברח מהמקום, הרי שיש מידה של חוסר ניקיון כפיים בהעלאת הטענה והדבר עלול להשליך על הנכונות לקבלה, גם אם יקבע כי היה על המאשימה חובה לחקור את הנאשם (וידגש כי בשלב זה איני קובע דבר בעניין זה). לשם ההשוואה ר' פ"ל 2015-08-20 **מדינת ישראל נ' כוויס** (1.10.20), שם נקבע כי נהג שברח מהשוטרים, לאחר שנתבקש למסור דגימת שתן אך בטרם הוסברה לו משמעות הסירוב "יש לראות בו כמי שסירב לבדיקה תוך שהוא מסכל את האפשרות ליתן לו הסבר לגבי משמעות הסירוב".

נוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את ההכרעה בבקשת הנאשם, עד למועד הכרעת הדין והיא תיבחן לגופה בעת ההיא, לאחר שיישמעו ראיות הצדדים והתמונה תתבהר.

התיק נקבע אם כן, למתן מענה לכתב האישום, ליום 16.11.20 בשעה 09:00.

התייצבות הנאשם חובה אחרת יישפט בהיעדרו ויוצא נגדו צו הבאה.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשפ"א, 16 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.